

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. Š.**, nar., trvale bytem, zastoupen Mgr. Karlem Borkovcem, advokátem, Masarykova 427/31, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, č.j. MPSV-UM/17981/15/9S-JMK, sp.zn. SZ/1828/2015/9S-JMK,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 10. 2015, č.j. MPSV-UM/17981/15/9S-JMK, sp. zn. SZ/1828/2015/9S-JMK **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Karlu Borkovcovi, advokátu, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **1573 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 12. 11. 2015 se žalobce domáhal přezkoumání tří rozhodnutí žalovaného, a to konkrétně proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č.j. MPSV-UM/1703/15/9S-JMK, sp.zn. SZ/1925/2015/9S-

JMK (dále také jen „rozhodnutí I“), dále proti rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015, č.j. MPSV-UM/17981/15/9S-JMK (dále také jen „rozhodnutí II“) a konečně proti rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015, č.j. MPSV-UM/18385/15/9S-JMK (dále také jen „rozhodnutí III“). Řízení bylo u krajského soudu nejprve vedeno společně pod sp. zn. 33 A 74/2015.

Krajský soud poté, co byla žaloba doplněna ustanoveným zástupcem, rozhodl usnesením ze dne 19. 7. 2016, č.j. 33 A 74/2015 – 44, které nabylo právní moci dne 20. 7. 2016, o vyloučení žaloby proti rozhodnutí II a rozhodnutí III k samostatnému projednání s tím, že v části vztahující se k rozhodnutí I bude řízení nadále vedeno pod sp. zn. 33 A 74/2015. Řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015, č.j. MPSV-UM/17981/15/9S-JMK (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo nadále vedeno pod sp. zn. 33 A 92/2016.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 28. 7. 2015, sp. zn. UP/106366/2015/HN, č.j. 12081/2015/KUR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje na úhradu poplatku za svoz komunálního odpadu ve výši 450 Kč a stočného ve výši 100 Kč, které se váží k nemovitosti na adrese

Prvostupňové rozhodnutí se opíralo o argumentaci, že k úhradě odůvodněných nákladů na bydlení slouží příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. Dále je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že poplatek za odvoz odpadu je možné zahrnout i do odůvodněných nákladů na bydlení. Jelikož ovšem předmětnou nemovitost žalobce trvale neobývá a není v ní hlášen k trvalému pobytu, nelze požadované náklady do žádosti na příspěvek na živobytí zohlednit. Dále prvostupňový orgán výslovně uvedl, že žadatel je v souladu s ustanovením § 14 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o pomoci v hmotné nouzi“) povinen zvýšit si příjem prodejem vlastního majetku. Prvostupňový orgán shledal žádost jako neodůvodněnou, a proto dávku nepřiznal.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňovým orgánem byla žádost o mimořádnou okamžitou pomoc vyhodnocena jako neodůvodněná, neboť uvedené náklady se týkají nemovitosti, na jejíž adrese není odvolatel hlášen k trvalému pobytu a kterou by skutečně obýval.

Žalovaný stručně shrnul průběh řízení, v němž byl žalobce výzvou ze dne 16. 9. 2015 vyzván k doplnění odvolání o potřebné náležitosti ve lhůtě osmi dnů od doručení výzvy, na což reagoval žalobce žádostí o prodloužení lhůty ze zdravotních důvodů na základě lékařského potvrzení vydaného MUDr. L. P. platností do konce září 2015. Žalovaný již žádosti žalobce nevyhověl s tím, že mohl doplnit odvolání písemnou formou, a rozhodl se odvoláním zabývat i přesto, že neobsahovalo všechny náležitosti.

Pro účely poskytování mimořádné okamžité pomoci se osoba posuzuje bez společně posuzovaných osob. Žalovaný odkázal na ustanovení § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, kde je uveden příkladný výčet situací, v nichž se může poskytnout mimořádná okamžitá pomoc, přičemž je na úvaze správního orgánu, zda uzná i jinou potřebu úhrady jednorázového výdaje. Žalovaný především dále odkázal na ustanovení § 24 zákona č.

117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož na úhradu odůvodněných nákladů na bydlení včetně nákladu na svoz komunálního odpadu slouží dávka příspěvek na bydlení a dále doplatek na bydlení poskytovaná ze systému dávek pomoci v hmotné nouzi. Prvostupňový orgán poukázal na skutečnost, že žalobce nevyužívá nemovitost na adrese k trvalému bydlení, a proto nelze požadované náklady do žádosti o příspěvek na živobytí zohlednit. Pokud prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí ocitoval ustanovení § 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi, které upravuje zvýšení příjmu vlastním přičiněním, pak není zřejmé, zda skutečně prvostupňový orgán možnost využití majetku žalobcem v rámci poskytování opakované dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvku na živobytí hodnotil. Podle názoru žalovaného je požadavek žalobce na poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci zcela v rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, neboť tento zákon primárně upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi. Úhradu nákladů spojených s vlastnictvím nemovitosti, kterou odvolatel nevyužívá k bydlení a na jejíž adrese není hlášen k trvalému pobytu, nelze podřadit pod situace, kterými se rozumí zajištění základních životních podmínek osoby. Ohledně postupu prvostupňového orgánu ve správním řízení žalovaný uvedl, že dne 27. 5. 2015 prvostupňový orgán vyhotovil výzvu žalobci podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Ve správním spisu se však nenacházel žádný dokument, který by si prvostupňový orgán sám opatřil. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

V žalobě proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění ze dne 14. 1. 2016 žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a skutkové a právní závěry obou správních orgánů jsou nepřipadné či přímo absentují, přičemž samotné odůvodnění je nesrozumitelné. Žalovaný i prvostupňový orgány založily odůvodnění pouze na jednom závěru, že úhradu nákladů spojených s vlastnictvím nemovitosti, kterou žadatel nevyužívá k bydlení a na jejíž adrese není hlášen k trvalému pobytu, nelze podřadit pod situace, kterými se rozumí zajištění základních životních podmínek osoby. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce odlišně než prvostupňový orgán, tedy jako dávku mimořádné okamžité pomoci, na rozdíl od dávky státní sociální podpory (příspěvek na bydlení) či doplatku na bydlení. Právní závěry obou správních orgánů o druhu dávky jsou tedy ve vzájemném rozporu. Jiné právní posouzení žádosti žalovaným odhalo žalobci právo na odvolání, neboť nebyla zachována dvojinstančnost řízení. Dále se žalovaný dopustil pochybení, když zkrátil žalobce na jeho právech vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy pro podporu své žádosti (nároku na dávku), a to přesto, že žalobce předložil lékařské potvrzení, podle něhož žalobce není schopen jednat v úředních věcech. Nezákonnost tohoto procesního (podkladového) rozhodnutí má podle žalobce vliv na zákonost rozhodnutí o věci samé. Nepřiznáním dávky mimořádné okamžité pomoci by mohla vzniknout žalobci újma a žalobce by nemusel být schopen zajistit si základní životní podmínky. Žalovaný konečně konstatoval, že mu není zřejmé, zda prvostupňový orgán posoudil možnost žalobce nakládat s majetkem – tzn. předmětnou nemovitostí – za účelem zvýšení příjmů. Použití ustanovení § 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi sice bylo konstatováno prvoinstančním správním orgánem, ale ve věci nebylo činěno žádné šetření ve smyslu zjištění možnosti žalobce zvýšit si prodejem či pronájmem své příjmy. Žalobce poukázala na skutečnost, že tato nemovitost je rovněž předmětem exekuce a žalobce s ní nemůže disponovat. Žalobce rovněž nebyl vyzván k doplnění podkladů a dokazování neprovedl ani správní orgán z úřední povinnosti.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný shrnul svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nařídil ve věci jednání, které se uskutečnilo dne 27. 6. 2017 za přítomnosti žalobce i jeho zástupce a v omluvené nepřítomnosti zástupce žalovaného. Po slyšení procesních návrhů obou stran krajský soud shrnul podstatný obsah soudního a správního spisu.

Ze **správního spisu** prvostupňového orgánu a žalovaného vyplývají následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ve spisu je založena žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ze dne 21. 5. 2015, jejíž přílohou byla výzva Obecního úřadu Ořechov k úhradě poplatku za svoz dopadu za r. 2014 – 2015 ve výši 450 Kč za rok a stočného ve výši 100 Kč. Prvostupňový orgán zaslal žalobci výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 17. 5. 2015, na což žalobce reagoval žádostí o prodloužení lhůty ze dne 13. 6. 2015. Prvostupňový orgán rozhodl usnesením ze dne 17. 6. 2015, č.j. 10370/2015/KUR o neprodloužení lhůty, proti němuž si žalobce podal odvolání, kterému žalovaný nevyhověl. Dále bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 28. 7. 2015. V řízení o odvolání pak žalovaný vyzval žalobce k doplnění odvolání, načež žalobce opět reagoval podáním žádosti o prodloužení lhůty. O té již žalovaný samostatně nerozhodoval a vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítl.

Žalobce při jednání poukázal zejm. na neprodejnost své nemovitosti na adrese, kterou žalovaný dostatečně nezjišťoval. K obsahu správního spisu žalobce uvedl, že jeho nemovitost je zajištěna exekucním příkazem, nelze ji dále zajistit ani zeizit, byla navíc poškozena přívalem sněhu, které zničily střechu a dále jsou poškozeny i obvodové zdi, a proto je dům v současném stavu neobyvatelný, na což reagoval i stavební úřad. I přesto je žalobce nucen za tuto nemovitost platit poplatky obci Žalobce dále tvrdil, že původně žalovaný poskytoval na tyto platby sociální dávky, ovšem posléze došlo k přehodnocení jeho postupu. Listinné důkazy k tomuto tvrzení soudu nepředložil, nicméně tvrdil, že je má určitě k dispozici. Krajský soud provedl důkaz informativním výpisem z listu vlastnictví č. 1220 (pozemek p. č. st. 53 a budova č.p. 72), z něhož plyne vlastnické právo žalobce k těmto nemovitostem, jakož i to, že vlastnické právo je omezeno exekucním příkazem k prodeji nemovitosti a zástavním právem z rozhodnutí správního orgánu. Žalobce vznesl jako návrh na doplnění dokazování spisem stavebního úřadu Polešovice vázícím se ke stavu předmětné nemovitosti, jakož také spisy Úřadu práce ČR z minulých let týkající se žádosti žalobce o mimořádnou okamžitou pomoc. Krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl, ukončil dokazování ve věci a po přednesení konečného návrhu ve věci přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

Žaloba je důvodná.

Mezi stranami není nijak sporný skutkový stav, který byl zjištěn správními orgány a zachycen ve správním spisu, a který krajský soud pouze drobně doplnil ve vztahu k ověření existence předmětných nemovitostí žalobce v obci

Krajský soud v posuzované věci hned na úvod považuje za nutné uvést, že samotné prvostupňové rozhodnutí, které trpí vadami, které lze kvalifikovat jako nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalovaný však nejen že prvostupňové rozhodnutí nezrušil, ale ani

nezhojil v napadeném rozhodnutí vady odůvodnění, přičemž navíc sám zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, k čemuž krajský soud uvedla následující argumentace. Předmětné vady spočívají zejm. v tom, že správní orgány ve věci neprovedly dostatečný výklad § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle něhož „za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného **zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.**“ Podle ustanovení § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že „Nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má osoba uvedená v § 2 odst. b) osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.“

Citované ustanovení upravuje demonstrativní výčet situací a zahrnuje i některé druhy správních poplatků, na něž je možné získat dávku mimořádné okamžité pomoci. Otázkou interpretace tohoto ustanovení je, zda je v souladu s jeho smyslem a účelem (v kontextu celého systému dávek pomoci v hmotné nouzi) možné kvalifikovat pod jeho rozsah situaci žalobce, který je okolnostmi donucen platit poplatek za svoz odpadu a poplatek za stočné za předmětnou nemovitost, v níž sám nebydlí a ani v ní nemá trvalý pobyt. Důvody, proč žalobce v předmětné nemovitosti nebydlí, nejsou pro posouzení věci relevantní. Prvostupňový orgán ani žalovaný neprovedly výklad předmětného ustanovení vzhledem k této sociální situaci, nýbrž paušálně konstatovaly, že mimořádnou okamžitou pomoc na tuto sociální situaci nelze poskytnout, neboť je to v rozporu se zákonem. Takové odůvodnění však nepostačuje, neboť neřeší vůbec otázku, zda je možné na předmětnou sociální situaci žalobce citovaný výčet rozšířit (per analogiam), anebo nikoliv. Striktní závěr žalovaného, že žádost žalobce je v rozporu se zákonem, naprosto nedostačuje ke splnění jeho povinnosti odůvodnit rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Chybí zde jakékoliv zdůvodnění teleologie daného ustanovení, tedy zda lze mezi jednotlivými prvky demonstrativního výčtu v § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi najít společné znaky, které by odlišily tam popsané sociální situace od předmětné situace žalobce. Navrch krajský soud podotýká, že nepochybně lze vysledovat některé společné znaky mezi situací žalobce a jednotlivými prvky výčtu, zejm. to, že žalobce požadoval mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu správních poplatků. Navíc je potřeba se vypořádat s tím, že pro žalobce je situace, kdy prokazatelně nemůže s předmětnými nemovitostmi dále disponovat, problematicky řešitelná.

Pokud měl žalovaný za to, že zákon o pomoci v hmotné nouzi z hlediska svého ratio legis skutečně danou situaci nepokrývá, měl v rámci své správní úvahy srozumitelně a transparentně odůvodnit, proč předmětné správní poplatky nemohou být hrazeny formou dávky mimořádné okamžité pomoci. Samotná skutečnost, že se tyto poplatky týkají nemovitosti, v níž žalobce nebydlí a ani v ní není hlášen k trvalému pobytu, není z hlediska zákonného vymezení mimořádné okamžité pomoci primárně relevantní, ale hraje roli při přiznávání dávek na bydlení (příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení). O ty však se v předmětné věci nejednalo. Mimořádná okamžitá pomoc má však nepochybně širší dosah a pojmově (dle dikce zákona) takové omezení nemá. V předmětné věci je podle názoru krajského soudu třeba zkoumat zejm. otázku subsidiarity poskytnutí mimořádné okamžité pomoci jako formy pomoci v hmotné nouzi ve vztahu k jiným prostředkům, které má či měl žalobce k dispozici, aby mohl legální cestou docílit prominutí či odpustění poplatků, k jejichž zaplacení byl vyzván. Teprve poté mohl žalovaný dovozovat, zda lze mimořádnou okamžitou pomoc žalobci přiznat, či nikoliv.

Další výtku, již krajský soud přitakal, adresoval žalobce vůči argumentaci § 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi v rozhodném znění, podle něhož platilo, že „Zvýšením příjmu prodejem nebo jiným využitím majetku se rozumí prodej nebo jiné využití majetku, který nepatří mezi věci, jejichž prodej nebo jejich jiné využití se podle tohoto zákona nevyžaduje, nebo které podle zvláštních právních předpisů nepodléhají výkonu rozhodnutí. Prodej nebo jiné využití majetku příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi nevyžaduje v případech, kdy je zřejmé, že jeho prodej nebo jeho jiné využití by nebyly úměrné zisku z něj plynoucímu nebo pokud to nelze po osobě spravedlivě žádat.“ Prvostupňový orgán v rámci rozhodovacích důvodů napadeného rozhodnutí poukázal na toto ustanovení, nicméně nijak konkrétně nezdůvodnil, zda měl či neměl žalobce prokázat snahu o využití vlastního majetku, a jakým způsobem se měl o toto využití pokusit, ani zda to po něm bylo možno spravedlivě požadovat. Žalovaný tuto úvahu prvostupňového orgánu sice podrobil přezkumu, ale nijak ji nevyhodnotil a zjevně v kontextu zamítnutí odvolání považoval tento postup prvostupňového správního orgánu za bezvadný. Krajský soud ovšem podotýká, že pokud se správní orgány odkázaly v rámci rozhodovacího důvodu svých rozhodnutí na ustanovení § 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi, pak jejich úvaha nebyla opřena o žádné podklady ve správním spisu, neboť vůbec nezjišťovaly, jakým způsobem by bylo či nebylo možno majetek žalobce využít k pokrytí jeho nákladů, na něž požadoval mimořádnou okamžitou pomoc. I v tomto ohledu považuje krajský soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Naproti tomu se krajský soud neztotožnil s námitkami směřujícími proti postupu prvostupňového správního orgánu a žalovaného v otázce postupu při řešení jeho žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle názoru krajského soudu již byl předmětný problém mnohokrát zevrubně řešen v rozhodnutích správních soudů v obdobných věcech téhož žalobce, přičemž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č.j. 1 Ads 6/2017 – 25, přístupný na www.nssoud.cz dovodil, „původcem prodloužení doby trvání řízení před úřadem práce je stěžovatel. Prakticky na každou výzvu správních orgánů se stanovenou lhůtou k provedení úkonu stěžovatel reagoval identickou žádostí o prodloužení stanovené lhůty. Pokud měl stěžovatel zájem o vyřízení své žádosti, měl tomu přizpůsobit své procesní chování a být konstruktivní. Nejvyšší správní soud nevyvrací, že stěžovatelův zdravotní stav může být zhoršený. Nicméně jeho pravidelná komunikace či dokonce osobní účast na jednáních se správními orgány naznačují, že byl schopen zformulovat odvolací důvody ve stanovené lhůtě.“ Tento náhled je třeba uplatnit i v posuzované věci, přičemž krajský soud návrh dodává, že v prvostupňovém řízení ani žádné podklady kromě těch, které předložil sám žalobce, nebyly ve spisu založeny, takže k zásahu do jeho procesních práv nemohlo vůbec dojít. Žalovaný pak přezkoumal prvostupňové rozhodnutí na základě nedoplněného odvolání žalobce v plném rozsahu, takže rovněž do práv žalobce tímto způsobem nezasáhl.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a proto je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve výroku I. uvedeno. V dalším řízení je žalovaný vázán názorem krajského soudu uvedeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce sice byl ve věci úspěšný, ale žádné náklady mu v řízení nevznikly, resp. ani žádné náklady neúčtoval. Proto nebyla náhrada nákladů přiznána ani jednomu z účastníků.

Krajský soud dále rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku o odměně ustanoveného zástupce Mgr. Karla Borkovce za zastupování ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. a příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu platí, že v řízení o žalobě ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení ve správním soudnictví je fixní (tzn. nenavýšitelnou) tarifní hodnotou 5000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 této vyhlášky činí sazba za jeden úkon právní služby 1000 Kč. Krajský soud poukazuje na to, že úkony učiněné ustanoveným zástupcem před vyloučením věci k samostatnému projednání v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 33 A 74/2015 byla již ustanovenému zástupci přiznána odměna v rámci tohoto řízení. Po vyloučení věci k samostatnému projednání pod sp. zn. 33 A 92/2016 ustanovený zástupce učinil pouze jeden úkon právní služby, a to konkrétně účast na jednání soudu dne 27. 6. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tedy celkově odměna ve výši 1300 Kč za úkon. Jelikož ustanovený zástupce soudu doložil, že je plátcem DPH, soud zvýšil jeho odměnu o částku připadající na tuto daň, a to ve výši 21% ze základu daně. Celkem tedy náleží ustanovenému zástupci v této věci odměna ve výši 1573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu krajského soudu za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. června 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová